

Hanuš Hachenburg

Život a smrt

Život a smrt, to svět je jen:

Sluneční paprsek,

ohnivý den,

divá bouř moře nekonečna,

krev země živé – láska věčná.

Když stromy v život oděli

po neděli jde pondělí

když sahá letní lehký vánek

do srdce nepřebných stránek

když mladý lodník síly pln

bojuje s smrtí v rakvi vln...

Věčně se rudá, živá krev

rve ve studených mrtvých zdech

Věčně se vzpíná světa lid

aby mohl-

a naučil se žít.

Je černý střed. To nic – to kruh

To nic je zákon prostor Bůh

Život

Život – toť vlastně jen maska.

Chce mít hezkou tvář

a pud, jehož jméno je láska.

A láska bývá lhář.

Chce rychle zničit jiné

a chlubit se pozlátkem

to jsou zde různí lidé

toť sobci hloupí jen.

Myslí, že svět se točí

jen a jen kolem nich

a když jim něco vytkne

tak je to velký hřích.

Však sami-ač jsou nuly

myslí, že jsou snad víc.

Já znám je velmi dobře

ti jsou jen veliké nic!

Hanuš Hachenburg

Vy šedé ocelové mraky, větrem bičovány,

jež utíkáte k cílům neznámým

Vy, noste v sobě obraz modrých nebes.

Vy, noste v sobě popelavý dým

Vy noste v sobě rudý přízrak boje.

Vy chraňte nás! Vy, kteří jste jen plyn;

plujte světy, prosté, hnány větry

jak věčný poutník na smrt čekající.

Chci jednou tak jak vy – měřit metry,

do dálek budoucích a nevrátit se více.

Vy, popelavé mraky na obzoru

vy, buďte nadějí a navždy symbolem

vy, které bouřkou zakrýváte slunce

vás žene čas! A za Vámi je den!

Gregory Corso

V překladu Luboše Snížka

Jak neumírat

Kdybych obklopen lidmi

Cítil že umírám

Omluvím se jim

Se slovy: „Půjdu!“

„A kam?“ chtěli by vědět

Já neodpovím

Prostě tam odejdu

daleko od nich

protože oni jaksi

chápu že se děje něco zlého

ale nikdy nevědí co dělat

Děsí je ta náhlost

Jaká hrůza

jenom tak sedět

a poslouchat:

„Je ti dobře?“

„Potřebuješ něco?“

„Nechceš si lehnout?“

Bože! Lidi!

kdo chce umřít mezi lidmi?

Zvláště když nemůžou ani prd

Do kina – do kina

právě tam pospíchám

když cítím, že umírám

Tak daleko to dospělo